

Combinatory Criminal Policy Strategy in Democratic and Totalitarian Models of Criminal Policy

Shahrdad Darabi¹

Abstract

Combinatory criminal policy based on the conscious and purposeful process of combining variables with maximum use of governmental, public and international capacities to control the criminal Phenomenon , by changing the scope of criminal policy, expands the border of crime from criminal law to administrative, disciplinary, trade union, etc. It is inspired by international and domestic documents, strategies and recommends and adopts a variety of measures. Studies show that the combined criminal policy strategy in the democratic model, with no complete abstraction from libertarianism and with the transformation of criminal law in favor of alternative variables, forms a positive and empowering synergy against crime. But, in The totalitarianism model of negative and empowering convergence, along with the inflation of criminal law in order to maintain political order, will be accompanied by a maximum advance in the legitimate rights and freedoms of citizens.

Keywords: *Delinquency, Responding, Combinatory criminal policy, Democracy, Totalitarianism.*

1. Introduction

The Combinatory criminal policy is a new strategy in the field of criminal policy that involves maximum use of the capacity of the interface institutions and the complimentary of the penal justice system in response To normalize, other than the judiciary on the one hand and the provision of the capacity of the executive, parliament, civil society, media, associations, and citizens to create consensus on the other. With all its influence, the approach of the Combinatory strategy in democratic models and totalitarian criminal policy is presented.

2. Methodology

This research has been done by descriptive-analytical method and relying on democratic and totalitarian models of criminal Policy and studying the laws and regulations of legal systems in the form of documents and libraries.

1. Assistant Professor Department of law, Faculty of human science University of Islamic Azad, Qom , Iran. (Corresponding Author :shahrdad.darabi@yahoo.com)

3. Results and discussion

In a democratic model, social capital is the ability to expand collective action and merge variables and use the capabilities of triple forces in the development of citizen maneuver space, diversion with the development of civil society in favor of civil society, reduction Of enterprise and the use of community participation in optimal management of the country. In fact, the state function of the combinatory criminal Policy has led to the combination of social, economic, cultural, and etc that the existence of multiple variables generating crime leads to the combination of different variables in the normalize and respondology criminal policy of the criminals, judicial and administrative policy.

In contrast, the combinatory strategy in a totalitarian criminal policy model is consistent with the superiority of executive branch institutions in policing and security networks, which can be legitimacy to eliminate or expel criminal, incapacitation, corporal punishment development, and maximum suppression conditions. The possible formation of civil society and non - formal and secondary organizations is a means of bringing the subjection of political, social, economic, economic to citizens, which, on the basis, is defined by the government. so the crystallization of a combined strategy in these communities will lead to the benefit from the prevention of public crime, even to the privacy of citizens ' private morals, and the development of the range of criminal law through the open criminalization and the strengthening of state networks of criminal policy.

4. Conclusion

Combinatory criminal policy in the democratic model, with no complete abstraction from libertarianism and with the transformation of criminal law in favor of alternative variables, forms a positive and empowering synergy against crime, but in The totalitarianism model of negative and empowering convergence, along with the inflation of criminal law in order to maintain political order, will be accompanied by a maximum advance in the legitimate rights and freedoms of citizens.

Selection of References

- Babaei, M.A. and Mahdavi, D. (2012), "Criminal territory and its place in the Iranian legal system", **Quarterly Journal of Criminal Law Teachings**, No. 3, pp. 110-128. [In Persian]
- Darabi, Sh. (2020), "Combined criminal policy against environmental crime", **Quarterly Journal of Criminal Law Teachings**, No. 19, pp. 69-97. [In Persian]

- Delmas - Marty, M. (2019), **The Great Systems of Criminal Policy**, translated by Ali Hossein Najafi Abrandabadi, fourth edition, Tehran: Mizan Publishing. [In Persian]
- Ebrahimi, Sh. (2017), **Preventive Criminology**, Fourth Edition, Tehran: Mizan Publications. [In Persian]
- Foko, M. (2020), **Care and Punishment (Born in Prison)**, translated by Niko Sarkhosh and Afshin Jahandideh, 17th edition, Tehran: Ney Publishing. [In Persian]
- Lazerge, Ch. (2021), **An Introduction to Criminal Politics**, translated by Ali Hossein Najafi Abrandabadi, ninth edition, Tehran: Mizan Publications. [In Persian]
- Najafi Abrandabadi, A.H. (2017), **Criminal Policy**, in: Encyclopedia of Economic Criminal Sciences, by Amir Hassan Niazipour, first edition, Tehran: Mizan Publishing. [In Persian]
- Najafi Abrandabadi, A.H. (2017), **Fair Prevention of Crime** in: Criminal Science, Collection of Articles in: Honoring Professor Dr. Mohammad Ashouri, Sixth Edition, Tehran: Samt Publications. [In Persian]
- Najafi Abrandabadi, A.H. (2018), **Criminological developments in white-collar delinquency**, Introduction to: Red-collar delinquency, by Shahrzad Darabi, first edition, Tehran: Mizan Publishing. [In Persian]
- Najafi Abrandabadi, A.H. (2019), **Criminal Politics from Models to Movements**, Introduction to: Miri Delmas-Marty, The Great Systems of Criminal Policy, Fourth Edition, Tehran: Mizan Publications. [In Persian]

Citation:

Darabi, Sh. (2022). "Combinatory Criminal Policy Strategy in Democratic and Totalitarian Models of Criminal Policy", **Criminal Law Research**, 13(25), pp. 53-74. DOI:10.22124/jol.2021.19432.2125

Copyright:

Copyright for this article is retained by the author(s), with first publication rights granted to *Criminal Law Research*. This is an open-access article distributed under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution License (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided that the original work is properly cited.

راهبرد ترکیبی در مدل‌های مردم سالار و اقتدارگرای فراگیر سیاست جنایی

شهرداد دارابی^۱

چکیده

سیاست جنایی ترکیبی که مبتنی بر فرایند آگاهانه و هدفمند تلفیق متغیرها با استفاده حداکثری از ظرفیت‌های دولتی و جامعه‌ی ملی و بین‌المللی برای کنترل پدیده جنایی است، با تغییر گسترده سیاست جنایی، مرز بزه انگاری را از حقوق کیفری به حقوق اداری، انتظامی، صنفی و... توسعه می‌بخشد و با الهام از اسناد بین‌المللی و داخلی، راهبردها و تدابیر متنوعی را توصیه و اتخاذ می‌نماید. مطالعات مبین آن است که راهبرد سیاست جنایی ترکیبی در مدل مردم سالار با عدم انتزاع کامل از آزادی مداری و با استحاله حقوق کیفری به نفع متغیرهای بدیل، شکل‌گیری هم‌افزایی اجباری و توان افزا را در برابر بزهکاری رقم می‌زند، اما در مدل اقتدارگرای فراگیر تقویت موازی اختیارات نهادهای نظارتی، هم‌گرایی سلبی و توان گیر، همراه با تورم قوانین کیفری و پیش روی حداکثری در آزادی‌های مشروع شهروندان، خواهد بود.

واژگان کلیدی: بزه انگاری، پاسخ‌گذاری، سیاست جنایی ترکیبی، مردم سالار، اقتدارگرای فراگیر.

۱. استادیار گروه حقوق، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد قم، قم، shahrdad.darabi@yahoo.com
ایران.

مقدمه

سیاست جنایی به‌عنوان یکی از مهم‌ترین ارکان سیاست عمومی متضمن مدیریت پاسخ‌دهی به بزهکاری از سوی دولت و جامعه مدنی است که ارزش‌گذاری و تعیین ضمانت‌اجراهای حقوقی و کیفری را در راستای تأمین و تضمین امنیت جامعه سامان می‌بخشد؛ بر این اساس، امروزه متولیان سیاست جنایی، کارایی و اثربخشی نهادهای رسمی و دولتی را به همراه امکانات نهادهای نظام عدالت کیفری به خارج از مرزهای رسمی نیز توسعه می‌بخشند.

اگرچه تعیین محدوده‌های مجاز و غیرمجاز رفتاری و گفتاری اشخاص از گذر جرم‌انگاری - کیفرگذاری، کیفرگزینی و کیفردهی در چارچوب قوانین و مقررات ماهوی و شکلی حقوق کیفری مشخص و تعریف می‌شود (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۹: ۲۴۹) اما ناپایداری و متغییر بودن رویه‌های عملی در تناظر با مدل‌های مرجع سیاست جنایی، منبعث از پارادایم آزادی، برابری و قدرت از یک سو و برآیند تفکر حاکمیت نسبت به پدیده بزهکاری و مهندسی این مهم از سوی دیگر، معرف مدل‌های مرجع و تغلیب یافته سیاست جنایی است.

براین مبنا، حاکمیت قانون در مدل مردم‌سالار سیاست جنایی، تفکیک مرزهای بزه و انحراف و پاسخ‌های دولتی - جامعه‌ای از یک سو و قدرت‌مداری و دولتی بودن مدل اقتدارگرای فراگیر که ضمن ادغام بزه و انحراف با سرکوب کیفری، همانند سازی افراد جامعه را در بر می‌گیرد از سوی دیگر، مبین مدل‌های آزادی‌مدار و قدرت‌مدار سیاست جنایی خواهد بود (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۸: ۵۴) لذا اگرچه واضعان سیاست جنایی در کشورها داعیه‌ی تأمین و تضمین امنیت شهروندان و حفظ نظم عمومی جامعه را به‌عنوان هدف غایی خویش طرح می‌نمایند، اما نوسان بهره‌مندی از آزادی تا قدرت که منبعث از بافت سیاسی حاکم در هر جامعه است، الگوهای مدیریت پاسخ به پدیده‌ی جنایی را تعیین می‌نماید. در دولت‌های مردم‌سالار، اعمال برخی محدودیت‌های فردی - اجتماعی در جهت تلاش برای صیانت از شاخصه‌های حقوق بشر، رفاه جامعه و توسعه انسانی پایدار است که متولیان امر در جهت تقویت همبستگی اجتماعی از حضور جامعه مدنی در اتخاذ پاسخ‌های اجتماعی استقبال می‌نمایند.

اما دولت اقتدارگرای فراگیر وجود گروه‌ها یا افرادی را که نخواهند به رهنمودهایش گردن نهند یا در جهت هدف‌های معین، وظیفه مشخصی بر عهده نداشته باشند، تاب نمی‌آورد و دولت را همچون جانی در تن جامعه و مظهر قدرت و توانمندی آن می‌داند (آشوری، ۱۳۹۹: ۲۴۱). بنابراین توسعه جذب و انقیاد افراد در ساختاری به شدت متمرکز به همراه شبکه‌های امنیتی رجحان می‌یابد.

در این میان، راهبرد سیاست جنایی ترکیبی مفهومی نوین است که با تأکید بر پویایی و تکثر پاسخ‌های اتخاذی از جانب هیأت اجتماع در برابر بزهکاری، واضعان سیاست جنایی را در پهنه بزه‌انگاری، پاسخ‌گذاری و فرایند دادرسی به بدیل‌های تلفیقی رهنمون می‌سازد (دارابی، ۱۳۹۹: ۶۹). بنابراین متغیرهای متعدد در پهنه سیاست جنایی قابلیت تجمیع هدفمند را دارند؛ بدین معنا که مرزهای هنجار و بهنجار از یک سو و پاسخ‌دهی قضایی، اداری، صنفی از سوی دیگر می‌تواند جهت‌مند شده و برون داد مدل‌های سیاست جنایی را در راستای آزادی مداری مدلی مردم سالار یا امنیت مداری مدل اقتدارگرای فراگیر تحت‌الشعاع قرار دهند. برای نمونه، بدیل‌های رابطه جرم و پاسخ‌های دولتی در راهبرد ترکیبی می‌تواند پاسخ‌های اداری- انضباطی، صنفی یا اجتماعی باشد.

در جوامع مردم سالار که تدابیر اقناعی و حمایتی - به‌طور نسبی - بر پاسخ‌های واکنشی و تعدیعی تغلیب دارد، راهبرد سیاست جنایی ترکیبی می‌تواند گستره وسیعی از اقدامات ثمربخش در حوزه‌های مختلف بزه‌انگاری - پاسخ‌گذاری را با تقویت روحیه مسئولیت‌پذیری افراد جامعه و احساس تعلق خاطر آنها رقم زند و با مشارکت فعال جامعه مدنی و همبستگی یکایک اعضا جامعه از همه ظرفیت‌های دولتی، ملی و جامعه رسمی بین‌المللی همراه شود.

بی‌شک، تقابل مستمر قدرت و آزادی و تلاش حاکمان قدرت باور در توسعه سلطه خویش از یک سو و اقدامات شهروندان جهت به عقب راندن موج پیش روی دولت‌مدان در عرصه حقوق و آزادی‌های خود از سوی دیگر، همواره در کشورهای تابع مدل اقتدارگرای فراگیر موضوعیت داشته است که با پاسخ‌های شدید کیفری مواجه می‌شود. لذا شکل‌گیری راهبرد سیاست جنایی ترکیبی در مدل اقتدارگرای فراگیر می‌تواند منجر به ابزارگرایی کیفری و سرکوبی حداکثری فاصله گرفتن افراد از هنجارهای اجتماعی با بهره‌مندی از همه متغیرهای موجود باشد. با این همه، اگرچه دولت‌های تمامیت خواه با نظم بخشی اجباری به دنبال یکسان‌سازی فرمایشی هستند اما این شرایط به مشروعیت زدایی حداکثری از حاکمیت و عدم مقبولیت اجتماعی پاسخ‌های کنشی تحدیدگر و کیفرگرایی دولت اقتدارگرای فراگیر منتج خواهد شد.

روشن است، مشروعیت کیفر ایجاب می‌کند که از طرف مردم و یا بیشتر آنها مورد پذیرش قرار گرفته و با روحیات و ارزش‌های روزمره آنان مطابقت داشته باشد (رستمی، ۱۳۹۹: ۳۴۴). اما کیفیت پاسخ‌دهی در مدل‌های دولتی سیاست جنایی بر حسب مبانی متفاوت ایدئولوژیک با تأسی از امنیت مداری و الگوی کنترل اجتماعی که ناظر به انطباق و ادغام افراد جامعه در فرامین حاکمیت است، هیچ ارزشی برای اعتبار بخشی به پاسخ‌های دولتی از جانب جامعه قائل نیست.

بدین سان، مطالعه تطبیقی راهبرد سیاست جنایی ترکیبی در مدل‌های مردم سالار و اقتدارگرای فراگیر سیاست جنایی، ضرورت نگارش این نوشتار بوده است. پرسش اساسی آن است که مهم‌ترین وجوه اشتراک و افتراق راهبرد سیاست جنایی ترکیبی در مدل مردم سالار و اقتدارگرای فراگیر سیاست جنایی چیست؟ برای پاسخ به این پرسش با رعایت روش توصیفی-تحلیلی، در گفتار اول بزه‌انگاری ترکیبی در مدل‌های مردم سالار و اقتدارگرای فراگیر و در گفتار دوم و پاسخ‌گذاری ترکیبی در مدل‌های مردم سالار و اقتدارگرای فراگیر سیاست جنایی بررسی می‌شود.

گفتار اول: بزه‌انگاری ترکیبی در مدل‌های مردم سالار و اقتدارگرای فراگیر سیاست جنایی

زندگی اجتماعی انسان، مستلزم تنظیم روابط اجتماعی با وضع قواعد و مقرراتی است که ترتیب و تنظیم حیات اجتماعی بشر را هنجارمند می‌نماید. با تحول و تطور شیوه‌های زیست بشر و نیازهای او از یک سو و پیچیده شدن روابط اجتماعی انسان‌ها از سوی دیگر، این هنجارها تکامل یافته و ابعاد مختلفی یافته‌اند. قانون‌گذار نیز با بزه‌انگاری در جهت تأمین امنیت و اعتبار بخشی به هنجارهای اجتماعی به جرم‌انگاری و ضمانت اجراگذاری متوسل می‌شود.

حق بر امنیت از حق‌های بنیادین مردم است که تضمین آن از تکالیف بدیهی دولت‌ها به حساب می‌آید، زیرا در سایه تأمین امنیت، برخورداری و اعمال حقوق و آزادی‌های فردی ممکن است^۱ (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۱: ۱۱) در کشورهای مردم سالار توزیع متوازن حق‌های بشری و صیانت از امنیت اولی است و مجازات مختص رفتاری است که در قالب جرم برای آن ضمانت اجرای کیفری تعیین شده است و قانون‌گذار از حیث اضرار به غیر و اخلال در میانی نظم جامعه آن‌ها را تنبیه می‌کند؛ با این اوصاف قانون‌گذار انجام هر رفتاری را که مستلزم زیان رسانیدن به دیگران یا نقض حق ایشان نیست، بزه‌انگاری نکرده و در قالب جرم‌انگاری یا تخلف‌انگاری لحاظ نمی‌نماید.

افزون بر این، رویکرد دیگر به دموکراسی که از پیوند با دین رقم می‌خورد، مقوله مردم سالاری دینی است؛ بر این ابتننا حاکمیت از آن خداوند متعال است و صلاح مردم در عمل به فرمان‌های الهی قرار داده شده است؛ در این دیدگاه خواست مردم در چارچوب احکام دینی پذیرفته شده است و مردم مسلمان نیز خواهان اجرای دستورات الهی‌اند و بر اساس دین اسلام در حکومت مشارکت

۱. براین اساس حق مردم بر امنیت فراگیر جانی، مالی، اخلاقی و حق تأمین در برابر عوامل دولتی، قضایی و پلیسی به همراه برقراری تعادل میان این دو از اهمیت بسزایی برخوردار است (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۲: ۱۲) از این رو، صیانت از امنیت ملی و احترام به حق خلوت و حریم خصوصی شهروندان از ارکان جامعه‌ی مردم سالار بوده که نباید بهانه‌ی امنیتی شدن جامعه گردد.

می نمایند (اکبری، ۱۳۸۴: ۲۷). جمهوری اسلامی ایران از مصادیق دولت‌های مردم سالار دینی است. در مقابل، دولت اقتدارگرای فراگیر حکمرانی را حتی اگر به قیمت تحدید حقوق بنیادین افراد بینجامد در اولویت قرار می‌دهد، آن چنان که انحصارگرایی و کنترل فراگیر در جوامع تمامیت خواه تعارض میان حاکمیت و آزادی را در تفوق عنصر حاکمیت بر آزادی سیاسی و خواست عمومی تثبیت می‌نماید.

در جوامع اقتدارگرای فراگیر توسل به مقوله کیفری به‌عنوان در دسترس‌ترین ابزار با نادیده انگاشتن اصول مسلم حقوقی و اخلاقی است (رحمانیان و حبیب‌زاده، ۱۳۹۲: ۶۷). لذا راهبرد سیاست جنایی ترکیبی در مدل اقتدارگرای فراگیر بزه‌انگاری موسع و حداکثری است که منجر به استحاله آزادی در امنیت می‌شود و دولت با بهره‌مندی از شبکه‌های امنیت، ابزاری را برای خود فراهم می‌سازد تا به نحوی منطقه‌ی آزادی را که با عدم تداوم پاسخ به جرم باقی می‌ماند در کنترل خود قرار دهد.

ناگفته پیداست، در مدل مردم سالار سیاست جنایی اصل کیفی بودن قوانین کیفری مبنی بر اعلام صریح، منجز و قابل پیش‌بینی بودن آثار ارتکاب جرم مانع از نقض حقوق شهروندان است (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۲: ۱۳). لذا، تأثیر راهبرد سیاست جنایی ترکیبی، استفاده از هر وسیله‌ای برای توجیه قدرت مداری و تحقق آرمان جامعه امن نیست. بدین ترتیب، محدود کردن دخالت قدرت عمومی و تعریف حوزه‌ای از زندگی که می‌بایست سامان یافتن آن فارغ از دخالت دولت به افراد واگذار شود مطمح نظر قرار می‌گیرد و روابط فرعی گوناگونی با متغیرهای مختلف که متضمن شبکه‌های کیفری و غیر کیفری با مشارکت مراجع مدنی در پاسخ به بزهکاری است، نقش می‌بندد.

با این همه، تعیین اولویت‌ها، اثربخشی و میزان تحقق اهداف در بزه‌انگاری با استفاده از همه مستلزم مطالعه تخلف‌انگاری و جرم‌انگاری ترکیبی در مدل‌های مردم سالار و اقتدارگرای فراگیر سیاست جنایی است.

بند اول: بزه‌انگاری ترکیبی تخلفات در مدل‌های مردم سالار و اقتدارگرای فراگیر سیاست جنایی
اگرچه حمایت کیفری از هنجارهای اجتماعی از طریق مبارزه با نقض آنها و اولویت‌های جامعه در تحقق بخشیدن مبارزه علیه جرایم وضع شده است، اما سیاست جنایی ترکیبی به دنبال تفویض برخی وظایف حقوق کیفری رسمی به دیگر رشته‌های حقوق از جمله حقوق اداری، مدنی، صنفی و... است. شکل‌گیری حقوق تخلفات اداری یا صنفی در کنار نظام عدالت کیفری متضمن پاسخ‌های غیرسرکوبگر و غیرقضایی است که تحت عناوین تخلف انضباطی، مدنی یا اداری با صلاحیت شبه

قضایی محقق می‌شود. بی شک، در مدل مردم سالار سیاست جنایی مادامی که امکان استفاده از طیف وسیعی از پاسخ‌های اداری، مدنی، تربیتی، جبرانی و .. باشد، ساز و کارهای سرکوبگر و سزاگرا اولویت نمی‌یابد.

مراجع اختصاصی اداری، دادگاه‌های اداری، کمیسیون‌ها و هیأت‌های رسیدگی به تخلفات، مراجعی هستند که خارج از ساز و کارهای قضایی تشکیل شده و وظایف آنها رسیدگی به اختلافات و شکایاتی است که معمولاً در اجرای قوانینی مانند شهرداری، قانون کار، قانون مالیات بر درآمد، قانون اراضی شهری، قانون ملی شدن جنگل‌ها و مراتع کشور، قانون بازرسی کل کشور، قانون استخدام کشوری، بین دولت‌های مختلف در سراسر جهان و افراد به وجود می‌آید (طباطبایی مومنی، ۱۳۹۹: ۴۵۳). برای نمونه تخلف انگاری عدم رعایت سلسله نظامات ادارات و سازمان‌های عمومی در قوانین تخلفات اداری کشورها، اعمال و رفتار خلاف شئون شغلی یا اداری، کم‌کاری یا سهل‌انگاری در انجام وظایف محول شده، سرپیچی از اجرای دستورهای مقامات بالاتر در حدود وظایف اداری، استعمال یا اعتیاد به مواد مخدر و .. مبین انعطاف‌پذیری در بزه انگاری و عینیت بخشیدن به پاسخ‌های اداری نسبت به فاصله گرفتن از هنجارهایی است که فاقد پاسخ‌های قضایی هستند. علاوه بر این، رسیدگی به تخلفات صنفی مانند آئین نامه انتظامی رسیدگی به تخلفات صنفی و حرفه‌ای شاغلان حرفه‌های پزشکی، قانون رسیدگی به تخلفات رانندگی، قانون تخلفات انتظامی وکلای دادگستری، قانون تخلفات انتظامی قضات (قانون نظارت بر رفتار قضات) و احصاء تخلفات حوزه محیط زیست و ... مصادیقی از تخلف انگاری در قاطبه کشورها است که به مثابه تمرکز دایی از حقوق کیفری به عنوان هسته مرکزی سیاست جنایی و استفاده از متغیرهای صنفی، اداری و بدیل‌های واکنش صرف کیفری در راستای قضازدایی قلمداد می‌شود.

بدین سان، مقوله‌های غیر کیفری داری ضمانت اجرای سرکوبگر نیز مشمول قلمرو کیفری هستند (بابایی و مهدوی، ۱۳۹۱: ۱۰۴) و ماهیت، کیفیت و مرجع پاسخ به تخلفات اداری - صنفی در سیاست جنایی ترکیبی با تأکید بر سامان‌دهی شبکه‌های غیر کیفری و با ضمانت اجراهای اداری، مبتنی بر تعامل و همکاری دولت، جامعه مدنی، اشخاص حقوقی و فعالان عرصه‌های غیر دولتی است. در مقابل، مدل اقتدارگرایی فراگیر سیاست جنایی به کلیه رفتارهای حاکی از عدم قبول هنجارها از طریق یک حرکت محاصره‌ای، می‌پردازد و آن‌ها را بدون تفکیک بزه از انحراف با هدف تحمیل یک شیوهی واحد تفکر و عمل، به‌طور یکسان سرکوب می‌کند (لازرژ، ۱۴۰۰: ۹۴) بنابراین در کشورهای تابع مدل اقتدارگرایی فراگیر سیاست جنایی^۱ دامنه کنترلی که نظام سیاسی بر افراد

۱. نمونه‌های بارز رژیم‌های استوار بر دیکتاتوری جنبش فاشیسم به سرکردگی موسولینی در ایتالیا، نازیسم با هدایت

هیتلر و کمونیسم در شوروی سابق است (دلماز مارتی، ۱۳۹۸: ۳۹)

اعمال می‌کند، آن چنان وسیع است که شاید برای خود هیچ حد و مرزی را متصور نباشد. لذا به واسطه برنتابیدن هرگونه مسامحه نظام کیفری به نفع متغیرهای جایگزین ایدئولوژی مداری، گسترش پدرسالاری و رویکرد قیم مآبانه حاکمیت رجحان می‌یابد و تفکیکی در میان تخلف و جرم نیست و حقوق کیفری در یک شبکه وسیع امنیتی توسعه یافته نمایان می‌شود.

یک ساختار توتالیتر، حتی هنگامی که بر فرایند حاکمیت قانون مبتنی باشد، از ابزار منطق قدرت بیمی به دل راه نمی‌دهد (اسکینر، ۱۳۹۹: ۳۵). براین اساس، راهبرد سیاست جنایی ترکیبی در مدل اقتدارگرای فراگیر با تأکید بر قیاس حقوقی^۱ که دولت از هرگونه تقیید به قانون مبرا می‌باشد، قدرتی به قاضی اعطا می‌کند تا هر رفتاری را تخلف انگاری و کیفرگذاری کند و از طریق شیوه‌های اداری نیز دست به سرکوب دشمنان خود بزند. از آن جا که در سیاست جنایی ترکیبی فرایند آگاهانه و هدفمند ترکیب متغیرها و استفاده از همه ظرفیت‌های داخلی و بین‌المللی در بزه انگاری و پاسخ‌گذاری مطمح نظر قرار می‌گیرد و تبلور این مهم در مدل های مختلف سیاست جنایی به اشکال متنوع است، لذا در ادامه جرم‌انگاری ترکیبی در مدل های مردم سالار و اقتدارگرای فراگیر ساست جنایی بررسی می‌شود.

بند دوم: بزه انگاری ترکیبی کیفری در مدل های مردم سالار و اقتدارگرای فراگیر سیاست جنایی

معمولاً دولت‌ها در راستای صیانت از ارزش‌های بنیادین و اعلان این مهم به افراد جامعه به‌عنوان تابعان حقوق جزا به توصیف رفتار مجرمانه و جرم‌انگاری اقدام می‌نمایند. هنجارسازی حقوق کیفری در جرم‌انگاری نقض ارزش‌های ضمانت اجراگذاری شده این عرصه تبلور می‌یابد. قانون گذار پیام کیفرگذاری رفتارهایی را که با وجود ارکان عمومی جرم منجر به مسئولیت جزایی و تحمل مجازات می‌شوند به شهروندان اعلام می‌نماید.

از آن جا که جرم انگاری در ذات خود محدودیت و ممنوعیت را به همراه دارد (نوبهار، ۱۳۹۶: ۴۲). مطلوب سیاست جنایی ترکیبی در مدل مردم سالار سیاست جنایی، تحمیل صرف هنجارهای الزام‌آور که منتهی به اقدامات ایجابی یا سلبی علیه تابعان حقوق جزا شود، نیست. بلکه اجرای وظایف قوای سه گانه به صورت تفریدی یا ترکیبی هم‌زمان به‌عنوان راهبردی موفقیت‌آمیز

۱. در این قیاس از روح عمومی نظام کیفری حاکم الهام گرفته می‌شود و قاضی دیگر بر متن بیش یا کم نزدیک به مورد اتهام تحت رسیدگی خود تکیه نمی‌کند بلکه به دنبال اخلاق سیاسی، مذهبی یا اجتماعی است که الهام بخش حقوق لازم الاجرا در کشور است؛ قاضی، بدین ترتیب، خود دست به وضع بزه یا کیفر می‌زند که در قانون وجود ندارد (همان، ۲۶۷).

است که تعیین اولویت‌ها، اثربخشی و میزان تحقق اهداف در تنظیم پاسخ‌گذاری با استفاده از همه‌ظرفیت‌های حقوقی و غیرحقوقی را لحاظ می‌نماید. بنابراین، استفاده کمینه‌ای از جرم‌انگاری به عنوان آخرین وسیله و ارزیابی بازخوردهای این مهم در جامعه از بایسته‌های جرم‌انگاری است.

به عبارت دیگر، جرم‌انگاری و واکنش در قبال پدیده‌های مجرمانه در نظام‌های حقوقی مردم سالار تابعی از انتظارات میانگین جامعه است و در این میان، نهادهای مدنی در انتقال این انتظارات به هیئت حاکمه، نقش بسزایی ایفا می‌کنند و منعکس‌کننده واقعی مطالبات عامه مردمی هستند (شمعی و شهباز، ۱۳۹۴: ۲۵). لذا با تأسی از دستاوردهای سیاست جنایی علمی، الگویی نوین که قابلیت عینیت بخشی در حوزه کنترل بزهکاری را داراست و متضمن تنوع بزه‌انگاری، پاسخ‌گذاری و دادرسی است، در اولویت قرار می‌گیرد.

بدین سان، سیاست جنایی ترکیبی با هدف ارتقاء هر چه بیشتر کارآمدی سیاست جنایی در تأمین امنیت جامعه مورد استفاده قرار می‌گیرد (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۷: ۴۷۴) و با دور نگه داشتن حداکثری افراد جامعه از زرادخانه‌ی نظام عدالت کیفری و عدم تحدید فضاهای آزاد جامعه، قدرت مانور بیشتری را برای شهروندان دولت مردم سالار در نظر می‌گیرد؛ افزون بر این ظرفیت‌های سیاست جنایی ترکیبی در مدل مردم سالار موجب می‌شود تا در صورت جرم‌انگاری، شرایط بدیل و جایگزین برای اعمال مجازات در مرحله سیاست جنایی قضایی و اجرایی جهت استفاده از مدارای اولیه فراهم شده و مجازات یا پاسخ‌های واکنشی تهریبی یا تردیلی به عنوان آخرین حربه ترکیبی در مرحله نهایی پیش بینی شود.

با این همه، برخلاف مدل مردم سالار سیاست جنایی که با تأسی از آموزه‌های آزادی‌مداری، راهبرد کاهش مداخله یا تقلیل‌گرایی حقوق کیفری را مرجح می‌داند (غلامی، ۱۳۹۹: ۲۴). راهبرد مدل اقتدارگرای فراگیر سیاست جنایی استفاده حداکثری از همه ظرفیت‌های سیاست جنایی ترکیبی در راستای خروج رفتارها از قلمرو تحمل و تسامح اجتماعی و ورود به قلمرو غیرمجاز و فضاهای کنترل شده است.

بی‌تردید، هر قدر دامنه قوانین کیفری توسط متولیان سیاست جنایی یا تحت فشار افکار عمومی گسترده شود، مجرمان بیشتری به وجود می‌آید (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۷: ۹۰). این شاخصه در کشورهای تابع مدل اقتدارگرای فراگیر سیاست جنایی با تأثیرپذیری از راهبرد ترکیبی سلبی به دنبال بهره‌مندی تلفیقی از متغیرها جهت مستحیل شدن در دولت امنیتی است.

گرایش به نوعی تمامیت ایدئولوژیک، تجدیدستیزی و توسعه جنگ محور در دولت (نولته، ۱۳۹۸: ۱۳۷) منجر به نهادینه شدن رویکرد امنیت‌گرایی و حقوق کیفری دشمن مدار شده است، مقوله‌ای که استفاده از نهادهای اداری، شبه قضایی، مدنی و .. را نیز در حمایت از راهبرد سرکوبی افراد معارض جامعه می‌داند و سیاست جنایی ترکیبی را در راستای توسعه تدابیر سلبی با جرم‌انگاری حداکثری، تضمین امنیت سیاسی حاکمیت و مشارکت سرکوبگر جامعه مدنی احتمالی، عینیت می‌بخشد.

برای نمونه، پلیس مهم‌ترین نقش را در تعیین مجرمیت، احراز تقصیر و اخذ اقرار در کره شمالی ایفا می‌کند. افزون بر این، همین که شخص جدیدی وارد پیونگ یانگ شود، پلیس به شدت امنیت شهر را تحت کنترل قرار می‌دهد تا هرگونه شورش، مقاومت یا ترور بالقوه را سرکوب کند (یون، ۱۳۹۰: ۲۰۴)^۱ بدین سان، برخلاف راهبرد ترکیبی در مدل مردم سالار سیاست جنایی، در مدل اقتدارگرایی فراگیر متولیان و دولت‌مردان علاوه بر جرم‌انگاری تهاجمی و کیفرگذاری، با اعتبار بخشی به ضمانت اجراهای اداری و پلیسی^۲ اصل قانون‌مندی را در خدمت قدرت حاکم تفسیر می‌نمایند.

نمونه دیگر، در چارچوب فرهنگ غربی اما مبتنی بر اندیشه مارکسیستی شکل دیگری از شکست را بیان می‌کند؛ شکست نظام سیاسی مصمم برای درهم شکستن کلیه اشکال دگراندیشی است که می‌تواند به ساحت‌های سیاسی - اجتماعی، مذهبی، صنفی و .. معطوف باشد. فرایند بهنجارسازی روان پزشکیانه معترضان و ناراضیان سیاسی در شوروی سابق با معرفی ایشان به عنوان بیمار، اختیار خودسرانه معمول در باره مدت نگهداری، درمان غیرواقعی به همراه ارائه داروهای مخدر و از بین رفتن حافظه، عدم دادرسی واقعی و .. از این قبیل است (دل‌ماس مارتی، ۱۳۹۸: ۲۸۲). شاخصه‌هایی که مبین تحدید حقوق و آزادی‌های شهروندان، گسترش قدرت طلبی، سوءاستفاده از قدرت و عدم پایبندی به حاکمیت قانون در فرایند جرم‌انگاری و اقدامات متعاقب آن است. بدین سان راهبرد ترکیبی مدل اقتدارگرایی فراگیر با تفوق آشکار قوه مجریه و منطق سرکوبی بی‌وقفه هر نوع رفتاری که از هنجارهای موجود فاصله می‌گیرد، ظاهر می‌شود. در صورت شکل‌گیری مراجع جامع‌معی، شرکت جامعه و مردم برای افشای اسامی بزهکاران یا مخالفان یا ایجاد گروه‌های سرکوبی - پاکسازی متشکل از مردم عادی تحت حمایت نهادهای دولتی به موازات نهادهای پلیسی - امنیتی رسمی، تقویت می‌شوند؛ جوخه‌های

۱. با این همه فعالیت باندها و سایر جرایم حسب گزارش‌ها در حال افزایش است (همان)

۲. لذا مفهوم افراد خطرناک در نقطه ی ثقل توجهات دستگاه‌های پلیسی، قضایی و امنیتی قرار می‌گیرد (پاک نیت،

مرگ در بعضی کشورهای آمریکای لاتین از این نمونه است (همان، ۲۶۶). نمایان است که تأثیرپذیری مدل‌های مردم‌سالار و اقتدارگرایی فراگیر سیاست جنایی از راهبرد سیاست جنایی ترکیبی علاوه بر عرصه بزه‌انگاری در پهنه پاسخ‌گذاری نیز تابع شرایط متفاوت است که مطالعه این شاخصه نیز مهم می‌نماید.

گفتار دوم: پاسخ‌گذاری ترکیبی در مدل‌های مردم‌سالار و اقتدارگرایی فراگیر سیاست جنایی

روشن است، پاسخ به بزهکاری شاخصه‌ای انسانی است که واجد ابعاد مختلف اجتماعی، سیاسی، حقوقی و... در عرصه ملی و بین‌المللی است؛ مؤلفه‌ای که منبعث از قرائت‌های مختلف متولیان سیاست جنایی مبتنی بر انسان‌حق مدار یا تکلیف‌مدار بودن انسان در جامعه است. براین اساس، اتخاذ پاسخ‌های پیشینی یا پسینی توسط هیأت حاکمه متضمن تدابیر پیشگیرانه یا سرکوبگرانه‌ای است که از ساختار سیاسی، فرهنگی، اقتصادی هر کشور نشأت یافته و تزییق یا توسعه‌ی حضور دولت و جامعه‌ی مدنی را با تأثیرپذیری از راهبرد ترکیبی و با تأکید بر هنجارمندی یا بهنجاری در عرصه سیاست جنایی موجب می‌شود.

براین اساس، اقدامات و تدابیر پیشگیرانه فرهنگی، اقتصادی و اجتماعی (پیشگیری اجتماعی) و اقدام‌های وضعی سنتی - فنی - فناورانه (پیشگیری وضعی) به‌عنوان یکی از اجزای اصلی تشکیل‌دهنده راهبرد دولت برای تأمین امنیت (ابراهیمی، ۱۳۹۹: ۲۲۰) و حقوق کیفری به‌عنوان منبع اصلی راهبرد واکنشی و حقوق پیشگیری به‌مثابه منبع اصلی راهبرد کنشی در برابر بزهکاری محسوب می‌شود (نجفی ابرنآبادی، ۱۳۹۴: ۲) که در طراحی شیوه‌های کنترل بزهکاری هر یک از مدل‌های سیاست جنایی از نوسان معتدله‌ی برخوردار هستند.

در سیاست جنایی کشورهای توسعه‌یافته، با بهره‌مندی از مطالعات تطبیقی، توسعه اصلاحات مبتنی بر مشارکت اجتماع در عرصه‌های مختلف عدالت کیفری محقق شده است (جمشیدی، ۱۳۹۵: ۲۹) بی‌شک؛ پاسخ‌گذاری در راهبرد ترکیبی به معنای انتقال افراطی وظایف دولت به جامعه مدنی، صنفی، بخش خصوصی و... نیست و همچنان هیبت و صلابت نظام عدالت کیفری در پاسخ‌دهی به جرایم حفظ خواهد شد، اما در مقابل، کنترل مقتدرانه‌ی دولت با بزه‌انگاری گسترده و حاکمیت منطق قدرت موجب بیش‌فرونی حکام دولت‌های اقتدارگرایی فراگیر خواهد بود. از این رو، پاسخ‌های ترکیبی کنشی و واکنشی در مدل‌های سیاست جنایی مطمح نظر است.

بند اول: تدابیر کنشی ترکیبی در مدل های مردم سالار و اقتدارگرای فراگیر سیاست جنایی

در جوامع مردم سالار با تأثیرپذیری از سیاست جنایی ترکیبی مبنی بر استفاده از یافته های علوم جنایی تجربی مانند جرم شناسی، بزه دیده شناسی و.. تدابیر پیشگیرانه کنشی تثبیت می شود؛ لذا آموزش و تربیت فرد و اثرگذاری بر محیط او ممکن است با محور پیشگیری زودرس یا رشدمدار از بزهکاری اطفال و نوجوانان در معرض خطر و یا بر پایه محیط اجتماعی یا اجتماع مدار باشد، همچنان که با توسل به فن آوری های نوین امکان دارد به شکل پیشگیری وضعی یا موقعیت مدار محقق شود. ضرورت بررسی شرایط اجتماعی جرم زا، وضعیت های ماقبل جنایی، تشریک مساعی جامعه و ارکان مختلف آن منجر به ارتباط گسترده و تعمیق یافته میان سیاست جنایی جوامع مردم سالار و سیاست های اجتماعی از طریق اقدامات و تدابیر اجتماعی معطوف به جامعه پذیر نمودن افراد، ارتقاء امنیت انسانی و عدالت اجتماعی است.

باید اذعان داشت، اگرچه یافته ها و دستاوردهای جرم شناسی نیز در حوزه پیشگیری در چارچوب و با تکیه بر موازین حقوق بشری وارد سیاست جنایی به مفهوم موسع می شود (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۵: ۹۳۴). اما در دهه های اخیر گرایش مقطعی به امنیت مداری در کشورهای تابع مدل دموکراتیک سیاست جنایی موجب شده است تا استفاده ی ترکیبی از همه ی ظرفیت ها به ویژه با پیش روی در فضاهای آزاد جامعه، مرزهای مدل اقتدارگرا را درنوردد، مع الوصف با امعان نظر به حاکمیت اصل تغلیب، شیوه های تعامل متولیان سیاست جنایی دولت های مردم سالار همچنان قرابت بیشتری با آزادی مداری خواهد داشت.

بنابراین، رویکردهای نوین پیشگیری از جرم در جوامع مردم سالار نیز به سوی تحدید فرصت های ارتکاب بزه با تأکید بر رهیافت پیشگیری موقعیت مدار جهت مند شده است (دارابی، ۱۳۹۷: ۵۵) و اگرچه موجب پیدایش برخی تعارض های حقوق بشری در این جوامع شده است، اما راهبرد ترکیبی کشورهای دموکراتیک از گونه های کنشی پیشگیری از جرم با هنجارمند نمودن این مهم در قالب حقوق پیشگیری از جرم همراه بوده است. سیاست جنایی ترکیبی در مدل اقتدارگرای فراگیر، ضمن آنکه به همه ابزارهای موجود جهت شخصیت سازی و درونی سازی ارزش ها در پرتو ایدئولوژی حاکم اهمیت بسزایی می دهد، افراد جامعه را از حق دگرزیستی و

شوریه گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
رتال جامع علوم انسانی

۱. رویارویی کشورهای دموکراتیک با جرایم تروریستی، ریزومیک شدن جرایم، سیطره ی قدرت های نوظهور، سازمان یافته شدن و جهانی شدن بزهکاری و مدیریت ریسک جرم منجر به گرایش به پارادایم امنیت مداری شده است (همان)

حق انتخاب در آموزش و پرورش^۱ محروم می‌سازد؛ وسایل ارتباط عمومی نیز در اختیار دولت و در خدمت ترویج تحمیل ایدئولوژی حاکم قرار می‌گیرد.

لذا، نظارت مستمر و پیشگیری وضعی رویکرد غالب گونه پیشگیری از جرم در مدل اقتدارگرایی فراگیر است (wyvekens, 2009, 113) و راهبرد پایش و نظارت حداکثری و کنترل تمام عیار دولت بر مردم و نادیده انگاشتن حقوق و آزادی‌های افراد با بهره‌گیری از ترکیب همه ظرفیت‌ها در راستای هم‌افزایی سلبی شکل می‌گیرد.^۲ آن‌چنان که استفاده از عنوان پیشگیری به‌عنوان بهانه‌ای در جهت افزایش اختیارات و امکانات پلیس یا نهادهای قضایی و دولتی خواهد بود.

به هر رو، در کنار پاسخ‌های کنشی سیاست جنایی ترکیبی در برابر بزهکاری وضع ضمانت اجراهای واکنشی در قبال هنجارگریزی بزهکاران در مدل‌های مردم‌سالار و اقتدارگرایی فراگیر واجد اهمیت است که بررسی می‌شود.

بند دوم: تدابیر واکنشی ترکیبی در مدل‌های مردم‌سالار و اقتدارگرایی فراگیر سیاست جنایی
روشن است که در راهبرد سیاست جنایی ترکیبی جهت صیانت از ارزش‌های جامعه دولت‌ها به مداخله کیفی نیز اقدام نموده و در کنار راهبردهای نوین اجتماعی، متغیرهای اداری، مدنی، میانجی‌گری و... هم‌زمان از پاسخ‌های قهرآمیز در برابر بزهکاری استفاده نمایند.
دولت به نوبه خود برای تضمین امنیت عمومی ناگزیر به پاسخ‌گذاری و واکنش انضباطی، اداری، انتظامی و کیفری (ضمانت اجرا) متوسل می‌شود (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۶: ۵۵۴) از این رو مبانی نظری شیوه‌های به‌کارگیری طیف‌های مختلف پاسخ‌های واکنشی تابع جهان‌بینی، ایدئولوژی حاکم، بافت سیاسی و رویکرد احزاب در کشورهای تابع مدل مردم‌سالار یا اقتدارگرایی فراگیر سیاست جنایی است.

اغلب ایدئولوژی طیف راست که مکتب قانون و نظم است، شدت عمل را توجیه می‌کند و ایدئولوژی چپ تا هیچ‌انگاری پیش می‌رود و پیکان حمله را به سوی اشخاصی که مسئول اجرای قوانین جزایی هستند، می‌گیرد (گسن، ۱۳۷۱: ۲۳۷). بدین سان تحولات حاکمیتی در دولت‌ها و

۱. در کشور کره شمالی ایدئولوژی جوچه که تلفیقی از مارکسیسم، ناسیونالیسم و اومانیسم است با هدف ایجاد جامعه‌ی اشتراکی، منضبط و متکی بر خود، محتوای نظام آموزشی آن کشور را تشکیل می‌دهد (ظهیرنژاد، ۱۳۷۵: ۹۴)
۲. بدین سان، بخش عمده‌ای از بزهکاران در واقع قربانیان سیاست‌های اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی و به‌طور کلی نحوه‌ی حکومت‌داری و حکمرانی اند (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۶: ۵۷۱)

به قدرت رسیدن احزابی که قبض و بسط احتمالی، نسبت به استفاده ترکیبی از رویکردهای واکنشی در برابر بزهکاری دارند، در ساختار مدل های سیاست جنایی واجد اهمیت است.

۱. پاسخ های کیفری

توسل به ضمانت اجراهای کیفری در راستای واکنش به هدف قرار گرفتن ارزش های بنیادین جامعه توسط بزهکاران و مبارزه با بزهکاری، نقش حامی ارزش های اساسی در جامعه را داشته است. با این همه استفاده بهینه از مجازات و بهره مندی از متغیرهای تلفیقی در مدل مردم سالار سیاست جنایی به استحاله حقوق کیفری و در مدل اقتدارگرایی فراگیر به جریان تورم کیفری می انجامد.

بنابراین، اگرچه امروزه شهروندان و حتی مقامات دولتی کمتر به راه حل های قهرآمیز یا تنبیهی علاقه نشان می دهند (ابراهیمی، ۱۳۹۶: ۲۸) اما تأثیرپذیری از سیاست جنایی ترکیبی و نوسان به کارگیری کیفر در مدل های مختلف سیاست جنایی تابع ملاحظات متولیان سیاست گذاری در این پهنه است.

در مدل مردم سالار سیاست جنایی راهبرد سیاست جنایی منجر به توجیه حداکثری جهت دست یازیدن به مداخله کیفری به عنوان آخرین راهکار مطمح نظر است؛ براین ابتنافلسفه حقوق کیفری در این مدل عدم اعمال مجازات و خروج هر چه بیشتر افراد از زرادخانه نظام عدالت کیفری است و توسل به سایر پاسخ ها در مدل مردم سالار سیاست جنایی با تأثیرپذیری از راهبرد ترکیبی مرجح است؛ اعمال نهادهای حقوق کیفری مانند تعویق صدور حکم، تعلیق اجرای مجازات، نظام نیمه آزادی، نظام آزادی مشروط، مجازات های جایگزین حبس، عفو، توبه، و ... نمونه هایی از استقبال قانون گذار در راستای عدم استفاده حداکثری از پاسخ های سزاگرا و تعدی است.

بدین ترتیب، نظریه ها و سیاست های ناظر به بازپروری و عدالت ترمیمی، مبتنی بر رویکرد بنیادین دیگری هستند که از آن تحت عنوان حق بر مجازات نشدن یاد می شود (غلامی، ۱۳۹۵: ۱۷۳) و ره آورد سیاست جنایی ترکیبی در مدل مردم سالار سیاست جنایی عدم اولویت توسل به مجازات و کاهش نسبی مسئولیت کیفری با شکل گیری تکالیف نهادهای سیاست گذار در راستای عدم توسعه کیفرگرایی است. در مقابل، پاسخ های کیفری ترکیبی در مدل اقتدارگرایی فراگیر سیاست جنایی را می توان نوعی ماکیاولیزم کیفری قلمداد نمود که بدون در نظر گرفتن هرگونه ملاحظات اخلاقی و اقتضات اجتماعی، در راه رسیدن به یکپارچگی تحمیلی در جامعه نسبت به اعمال مجازات حداکثری اقدام می شود.

لذا فایده کیفر در این جوامع سود یا آموزش یک مهارت مفید نیست، بلکه ساخت مناسبات قدرت و شکل دهی به قالب فرمانبرداری فردی و در نهایت اجتماعی است (فوکو، ۱۳۹۹: ۳۰۲) که افراد مخالف را با قرار دادن در منطقه الزام و کنترل شده رفتاری، به سمت ناتوان سازی یا حذف از صحنه اجتماعی سوق می دهد؛ لذا در این راستا هم افزایی توان گیر نهادها در محرومیت از حقوق اجتماعی، تقبیح، سرزنش، طرد و در عین حال آثار تهریبی و ترذیلی مجازات نسبت به بزهکار استمرار دارد.^۱

برای نمونه، در کشور کره شمالی مکالمه تلفنی با خارج از کشور، ترک کشور، خوابیدن در نشست های رسمی، وجود کتب مذهبی در منازل با مجازات اعدام همراه است (<http://sputniknews.com>) بدین سان اگرچه از یک سو، راهبرد ترکیبی در مدل مردم سالار سیاست جنایی منجر به پاسداشت اصل حداقل بودن حقوق کیفری، تحدید آثار زیان بار مداخله های کیفری و کاهش هزینه های تحمیلی به نظام عدالت کیفری است، اما در سوی دیگر، عکس این مهم در مدل اقتدارگرایی فراگیر صادق است و تلاش حاکمیت، سرکوبی بی وقفه و حصول اطمینان از مجازات و واکنش های ترکیبی قهرآمیز به رفتارهای فاصله گیر از هنجارهای اجتماعی است؛ آن چنان که در ترکیب متغیرها با مراجع دولتی، سلطه واضح قوه اجرایی و توسعه کیفری مشهود است.

مجازاتاتی که قوه محرکه حکومت را فرسوده و افکار مردم را به مجازات سخت معتاد می گرداند (منتسکیو، ۱۳۹۶: ۲۰۱). این در حالی است که هیچ گاه وضع قوانین سخت و مجازات از خیزش فزاینده بزهکاری در جامعه به صورت معتناهی جلوگیری ننموده است. از این رو، در سیاست جنایی ترکیبی، مقارن با اعمال مجازات و تدابیر قهرآمیز در مدل های مطروحه، گونه های بدیل در پاسخ های کیفری که متضمن ضمانت اجراهای اداری و انتظامی با کارکردهای صنفی، انضباطی، مدنی و ... است، لحاظ می شود.

۲. پاسخ های اداری - انضباطی؛ قلمرو کیفری

در مدل مردم سالار سیاست جنایی با تأسی از راهبرد ترکیبی تلاش می شود ضمانت اجرای کیفری تنها پاسخ به بزهکاری نباشد و حسب مورد در ابتدا ضمن بزه انگاری اداری، از ضمانت اجراهای اداری نیز به عنوان جایگزین مجازات های کیفری محض استفاده شود، راهبردی که

۱. با این وصف احساس عداوت، کینه و تحمل رفتار خلاف کرامت انسانی در بزهکار و خانواده او تقویت می شود (گسن،

شرایط تلفیق بهینه متغیرها را در سیاست جنایی رقم می‌زند. از این رو، مقنن با تحدیدگری در حوزه بزه‌های کیفری به نفع ضمانت اجرای اداری، صنفی، مدنی و .. از یک سو و جلوگیری از قضایی نمودن رفتارها و ورود افراد به محاکم دادگستری از سوی دیگر، ضمن سلب صلاحیت از نظام کیفری از خصیصه سرکوبگری این سامانه نیز می‌کاهد.

بدین ترتیب، افتراقی سازی سیاست جنای بر پایه معیار بزه، بزهکار، موقعیت مشرف به جرم، آماج و قربانی جرم محقق می‌شود (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۶: ۵۹) و با انعطاف‌پذیری قانون‌گذار در تعریف برخی جرایم و تبدیل آنها به تخلفات اداری، شرایط اعمال پاسخ‌های اداری، مدنی یا آئین نامه‌های میانجی‌گری، داوری، سازش و مصالحه را فراهم سازند. اما از آنجایی که برخی جرم‌های حوزه حقوق اداری دارای وصف سرکوبگر است، تسری قلمرو کیفری بر تخلفات این حوزه و اعمال اصول دادرسی عادلانه بر آنها ضروری است (مهدوی، ۱۳۹۳: ۱۹۲). لذا در کشورهای تابع مدل دموکراتیک سیاست جنایی با امعان نظر به راهبرد ترکیبی و کثرت پرونده‌های قضایی، شبکه دولتی اداری در راستای کاهش هزینه‌های اقتصادی و آثار جرم شناختی رسیدگی‌های کیفری، قبل از طرح پرونده در محاکم کیفری و تشریفات معمول فرایند دادرسی، ضمن قضازدایی، موجب به رسمیت شناختن صلاحیت مراجع اداری - البته با رعایت معیارهای رسیدگی عادلانه می‌گردد و با شکل‌گیری شبکه‌های خودانضباطی، پاسخ‌دهی نسبت به تخلفات صنفی سامان می‌یابد.^۱ البته - حسب مورد - وجود تعامل وسیع و وثیق میان مراجع اداری و مراجع کیفری موجب عدم انقطاع کامل این شبکه‌ها با نهادهای قضایی است.^۲

بدین ترتیب، پاسخ‌های اداری در قبال عدم اجرای مقررات توسط اشخاص در قالب ابلاغ اخطار رسمی، جریمه‌های اداری - انتظامی و تضامین اداری نسبت به متخلف اعمال می‌گردد که تقویت مقام مستقل اداری در مدل مردم سالار سیاست جنایی و با بهره‌مندی از راهبرد ترکیبی، روشی برای گذار از پاسخ‌های کیفری به پاسخ‌های اداری است که ضمن جرم‌زدایی نسبی و جلوگیری از تورم قوانین به کاهش واکنش‌های کیفری در بدو امر می‌انجامد (دارابی،

۱. سیاست گذاری شبکه‌های خودانضباطی در پهنه ی حقوق انرژئی (آئین نامه ی اجرایی رسیدگی به تخلفات توزیع و فروش فرآورده های نفتی ۱۳۹۷، رسیدگی به تخلفات صنفی و تخلفات قاچاق کالا و تخلفات بهداشتی و درمانی توسط سازمان تعزیرات حکومتی و ایجاد نهادی تحت عنوان شورای رقابت با صلاحیت تشخیص و رسیدگی نسبت به مصادیق رویه‌های ضد رقابتی، ارزیابی وضعیت و تعیین محدوده ی بازار کالاها و خدمات بودجه از این قبیل است (جعفریان سوتنه، ۱۳۹۹: ۶۵۶)

۲. برای نمونه، مطابق ماده ۲۶۴ قانون مالیات مستقیم اصلاحی ۱۳۹۶ دادستان انتظامی مالیاتی هرگاه پس از رسیدگی به کنش‌های مالیاتی شهروندان رفتار مجرمانه ای را در این زمینه شناسایی کند باید به نهادهای قضایی برای رسیدگی کیفری اعلام نماید (نیازپور، ۱۳۹۸: ۵۶)

۱۳۹۹: ۹۲) با این وصف، پاسخ‌های اداری - انتظامی ترکیبی در مدل انعطاف ناپذیر اقتدارگرایی فراگیر سیاست جنایی با مستحیل نمودن حقوق و آزادی‌های فردی به نفع ضابطین و عوامل اجرایی، دولت را به‌عنوان تنها متولی پاسخ‌های کیفری به ذهن متبادر می‌سازد که موجب انطباق سیاست جنایی با سیاست کیفری می‌شود و همسو با مراجع قضایی هر نوع گرایشی را که مخالف با گفتمان حاکم باشد به شدت سرکوب می‌نماید.

حکومت‌های سوسیالیستی برخاسته از انقلاب‌های مارکسیستی، بر پایه نظام تک اقتصادی، تک حزبی و تک فرهنگی دولت مدار که بر همه جنبه‌های زندگی اجتماعی شهروندان نظارت می‌کنند، برای زیست مادی، فکری، رفتار و گفتار آنان برنامه دارند و برنامه‌ریزی می‌کنند^۱ (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۸: ۱۸) مصادیقی هستند که راهبرد ترکیبی در پاسخ‌های اداری را در تعقیب درون سازمانی و صنفی، در راستای توسعه جامعه سراسر بین و تثبیت حکومت‌های استبدادی بر اریکه قدرت و هم‌نوآوری اجباری مردم با حزب حاکم به‌عنوان مظهر اراده مطلق دنبال می‌نمایند. بی‌تردید، پاسخ‌شناسی رهیافت ترکیبی در دولت‌های قدرت باور، پاکسازی اجتماعی از ضایعات جامعه انسانی بر مبنای تعریف واضعان سیاست جنایی است که از طریق نهادهای قضایی، شبه قضایی و اداری - انتظامی محقق می‌شود.

نتیجه‌گیری

سیاست جنایی ترکیبی راهبردی نوین در پهنه سیاست جنایی است که متضمن استفاده حداکثری از ظرفیت نهادهای واسط و دستگاه‌های مکمل نظام عدالت کیفری در پاسخ به هنجارگذاری، به غیر از پلیس و قوه قضاییه از یک سو و فراهم نمودن زمینه استفاده از ظرفیت قوای اجرایی، پارلمان، جامعه مدنی، رسانه‌ها، انجمن‌ها و شهروندان در ایجاد اجماع معطوف به هم‌افزایی متقارن از سوی دیگر است.

با این همه تأثیرپذیری متفاوت، از راهبرد ترکیبی در مدل‌های مردم‌سالار و اقتدارگرایی فراگیر سیاست جنایی به منصف ظهور می‌رسد. در مدل مردم‌سالار سرمایه اجتماعی توانایی گسترش کنش جمعی است و ترکیب متغیرها و استفاده از ظرفیت‌های قوای سه‌گانه در گسترش فضای مانور شهروندان، قضاوت‌دایی با توسعه مراجع پاسخ‌دهی، تحدید مداخله جامعه دولتی به نفع جامعه مدنی، کاهش تصدی‌گری و استفاده از مشارکت جامعه در مدیریت بهینه کشور است. در واقع کشورهای تابع مدل مردم‌سالار سیاست جنایی بزهکاری را ناشی از

۱. از این رو، آفرینش، کارآفرینی و اندیشه‌ورزی در چارچوب منشور حزب و راهبردهای رسمی، آن هم در چارچوب نهادهای کشوری، لشگری و پلیسی قابل طرح و اجراست (همان)

نارسایی‌های اجتماعی، اقتصادی، فرهنگی و .. دانسته که وجود متغیرهای متعددِ موجد جرم منجر به ترکیب متغیرهای مختلف در هنجارانگاری و پاسخ‌شناسی طیف وسیعی از اقدامات گوناگون در سیاست جنایی تقنینی، قضایی و اجرایی مدیریت پدیده بزهکاری می‌شود. در حوزه تدابیر کنشی اگرچه به صورت مقطعی و گاهی حداکثری به سمت گونه‌های موقعیت مدار و تدافعی متمایل شده اند (Welsh&farington, 2012, 115) اما این مقوله نافی تدابیر کنشی جامعه‌مدار و تمرکز بر نظام تعلیم و تربیت مطلوب در دولت‌های مردم سالار نبوده است. بدین ترتیب، ترکیب هوشمندانه گونه‌های پیشگیری به همراه ضمانت اجراهای بدیل اداری-انتظامی، کیفری، آئین‌های مختلف رسیدگی و رویکردهای ترمیمی و جبران خسارات مدنی، تلاش در راستای بازپذیرسازی خواهد بود و راهبرد ترکیبی در مدل مردم سالار به دنبال دگرگونی سیستم هنجاری و گذار از کنترل دولتی به کنترل اجتماعی است. بنابراین، تسلیح سیاست جنایی و تجهیز بخش‌های اجتماعی مختلف، تلفیق اهداف متعدد به منظور پاسخ گو کردن بزهکاران جهت اصلاح و ترمیم صدمات حاصل از جرم و توسعه ضمانت اجراهای اداری، غیر قهرآمیز و جامعی در اولویت است.

در مقابل، راهبرد ترکیبی در مدل اقتدارگرای فراگیر سیاست جنایی با تفوق نهادهای قوه مجریه در شبکه‌های پلیسی و امنیتی همراه است که منتج به مشروعیت بخشی به حذف یا اخراج بزهکار، صلاحیت زدایی، ناتوان‌سازی، توسعه کیفرهای بدنی و سرکوبی حداکثری است^۱ و شرایط تشبیه هر گونه انحراف به بزه را برای قاضی و اتخاذ پاسخ‌های سلبی و دفعی فراهم می‌سازد. شکل‌گیری احتمالی جامعه مدنی و سازمان‌های غیر رسمی و فرعی، ابزاری برای ایجاد انقیاد تردیدناپذیر سیاسی، اجتماعی، اقتصادی شهروندان است که بر این اساس، نفع عمومی توسط حکومت تعریف می‌شود. لذا تبلور راهبرد ترکیبی در این جوامع منجر به بهره‌مندی از گونه‌های پیشگیری از جرم دولتی حتی تا کنترل اخلاق خصوصی شهروندان و در عرصه تدابیر کنشی و توسعه گستره حقوق کیفری از طریق بزه‌انگاری‌های موسع و تقویت شبکه‌های دولتی سیاست جنایی با رسالت سزاگرایی و سرکوب‌گری همراه خواهد بود.

از آنجا که متولیان امر در این مدل ساز و کارهای سیاست جنایی خود را کاراترین تلقی می‌کنند و آنها را بی‌نیاز از تحول در همگرایی با سیاست جنایی منطقه‌ای و یا بین‌المللی

۱. برای نمونه، در کشور شوروی سابق، تحول حقوق کیفری، به رغم شکست در دستیابی به اهداف خود، همچنان در چارچوب محدوده‌های ایدئولوژی مارکسیست-لنینیستی و راهبردهای حزب کمونیست- بدون توجه لازم به تحولات اجتماعی و فرهنگی جامعه و انتظارات پویای مردم و تحولات بین‌المللی- صورت می‌گرفت (نجفی ابرنآبادی، ۱۳۹۸: ۷۹۵)

می‌دانند؛ در زمینه جرم‌شناسی، اصولاً نسبت به مطالعات سنجشی و تحقیقات ارزیابی‌کننده کارنامه سیاست جنایی خود بیگانه‌اند (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۵: ۲۳).
لذا، عدم پایبندی و بی‌اعتنایی به جامعه بین‌المللی در این مدل منجر به انحصارگرایی بیش از پیش در دولت‌های اقتدارگرای فراگیر شده است.^۱

بدیهی است، سیاست‌گذاری حقوقی اگرچه از اختیارات دولت به شمار می‌رود، اما در آن، حق بنیادی شهروندان مبنی بر سیاست‌گذاری شایسته نهفته است (نیازپور، ۱۳۹۹: ۸۰۰). اهمیت این موضوع در گذر از جهانی شدن و به‌وجود آمدن جرایم فراملی، امنیت کشورها را بیش از پیش در گرو یکدیگر قرار داده است که می‌تواند زمینه‌ساز شکل‌گیری سیاست جنایی ترکیبی بین‌المللی^۲ باشد، آن چنان که در کنار پاسخ‌های داخلی و ملی به بزهکاری، پاسخ‌های بین‌المللی ترکیبی توسط سازمان‌ها و انجمن‌های بین‌المللی به جرم و انحراف شکل می‌گیرد. صلاحیت تکمیلی دیوان بین‌المللی کیفری در رسیدگی به جنایات مطروحه در اساسنامه نیز که ظهور در اعمال صلاحیت اولیه محاکم کیفری داخلی و سپس دیوان بین‌المللی کیفری دارد، نمونه داخلی در مقام است.

منابع

- آشوری، داریوش (۱۳۹۹)، *دانشنامه سیاسی*، چ بیست و نهم، تهران: انتشارات مروارید.
- ابراهیمی، شهرام (۱۳۹۶)، *جرم‌شناسی پیشگیری*، چ چهارم، تهران: انتشارات میزان.
- ابراهیمی، شهرام (۱۳۹۹)، *بزه‌انگاری عدم انجام تدابیر پیشگیری از بزهکاری*، در: *دانشنامه سیاست‌گذاری حقوقی*، با کوشش لعیا جنیدی و امیرحسین نیازپور، چ اول، تهران: انتشارات میزان.
- اسکینر، استیفن (۱۳۹۹)، *فاشیسم و حقوق کیفری: تاریخ، مبانی نظری و استمرار*، ترجمه سید باسم موالی‌زاده، چ اول، تهران: انتشارات شهر دانش.

۱. بی تردید، یک دولت نمی‌تواند توسل به مقررات داخلی خود را سرپوشی برای نقض حقوق بین‌الملل قرار دهد. قوانین دولتی، فراهم‌کننده مسئولیت برای هر نقض عهد منسوب به دولت‌ها هستند (شمعی، ۱۳۹۲: ۲۸۰).

۲. تولد رشته‌ی جدیدی به نام جرم‌شناسی فراملی و مطالعه‌ی پرونده‌های دادگاه‌های بین‌المللی کیفری، مرتکبان جنایات بین‌المللی، علل آغاز و ادامه بعضی درگیری‌های مسلحانه‌ی بین‌المللی، نقش حکمرانی دولت‌های اقتدارگرا، جرایم علیه کرامت انسانی و تحقیر ملت‌های خود در این حوزه می‌گنجد (نجفی ابرندآبادی، ۱۳۹۶: ۲۰). افزون بر این، توافق‌های امنیتی جمهوری اسلامی ایران با کشورهای همسایه و اروپایی در ارتباط با مبارزه و پیشگیری از جرایم سازمان یافته از این قبیل است (کرمی پورسیار، ۱۳۹۳: ۱۰۵).

- اکبری، کمال (۱۳۸۴)، «اصول و ویژگی‌های مردم‌سالاری دینی»، **رواق اندیشه**، شماره ۴۱، ص ۲۵-۳۱.
- بابایی، محمد علی و مهدوی، داور (۱۳۹۱)، «قلمرو کیفری و جایگاه آن در نظام حقوقی ایران»، **فصلنامه آموزه‌های حقوق کیفری**، شماره ۳، ص ۱۰۱-۱۲۸.
- پاک نهاد، امیر (۱۳۹۴)، **سیاست جنایی ریسک مدار**، چ دوم، تهران، نشر میزان.
- جعفریان سوتنه، سید حسن (۱۳۹۹)، **شبکه‌های خودانضباطی اقتصادی** در: دانشنامه سیاستگذاری حقوقی، به کوشش لعیا جنیدی و امیرحسن نیازپور، چ اول، تهران: انتشارات میزان.
- جمشیدی، علیرضا (۱۳۹۵)، **سیاست جنایی مشارکتی**، چ دوم، تهران: نشر میزان.
- دارابی، شهرداد (۱۳۹۹)، «سیاست جنایی ترکیبی در برابر بزهکاری زیست محیطی»، **فصلنامه آموزه‌های حقوق کیفری**، شماره ۱۹، ص ۶۹-۹۷.
- دارابی، شهرداد (۱۳۹۷)، **پیشگیری از جرم در مدل مردم سالار سیاست جنایی**، چ دوم، تهران: نشر میزان.
- دلماش - مارتی، می ری (۱۳۹۸)، **نظام‌های بزرگ سیاست جنایی**، ترجمه علی حسین نجفی ابرندآبادی، چ چهارم، تهران: نشر میزان.
- رحمانیان، حامد و حبیب‌زاده، محمدجعفر (۱۳۹۲)، «ابزارگرایی کیفری: قلمرو، مفهوم، شاخص‌ها»، **پژوهش حقوق کیفری**، سال دوم، شماره پنجم، ص ۴۷-۷۱.
- رستمی، هادی (۱۳۹۹)، **حقوق کیفری و لیبرالیسم**، چ اول، تهران: انتشارات نگاه معاصر.
- شمعی، محمد (۱۳۹۳)، **درآمدی بر جرم‌انگاری و جرم‌زدایی**، چ اول، تهران: انتشارات جنگل.
- شمعی، محمد و شهباز، سارا (۱۳۹۴)، **جرم‌انگاری حداکثری**، چ اول، تهران: انتشارات جنگل.
- طباطبایی مومنی، منوچهر (۱۳۹۹)، **حقوق اداری**، چ بیست و سوم، تهران: انتشارات سمت.
- ظهیرنژاد ارشادی، مینا (۱۳۷۵)، **کره شمالی**، چ اول، تهران: انتشارات وزارت امور خارجه.
- غلامی، حسین (۱۳۹۶)، **اصل حداقلی بودن حقوق جزا**، چ دوم، تهران: انتشارات میزان.
- غلامی، حسین (۱۳۹۹)، **کیفرشناسی**، چ سوم، تهران: نشر میزان.
- فوکو، میشل (۱۳۹۹)، **مراقبت و تنبیه (تولد زندان)**، ترجمه نیکو سرخوش و افشین جهان‌نیده، چ هفدهم، تهران: نشر نی.

- کرمی پور سیار، عباس (۱۳۹۳)، «پیشگیری از جرم در موافقت‌نامه‌های همکاری امنیتی جمهوری اسلامی ایران»، فصلنامه پیشگیری از جرم، شماره ۳۲، ص ۱۰۵-۱۳۲.
- گسن، رمون (۱۳۹۹)، **جرم‌شناسی خیزش‌های اجتماعی**، ترجمه و پژوهش شهرام ابراهیمی، چ اول، تهران: نشر میزان.
- گسن، رمون (۱۳۷۱)، **بحران سیاست‌های جنایی کشورهای غربی**، ترجمه علی حسین نجفی ابرندآبادی، فصلنامه تحقیقات حقوقی، ص ۲۷۷-۳۳۵.
- لازرز، کریستین (۱۴۰۰)، **درآمدی بر سیاست جنایی**، ترجمه علی حسین نجفی ابرندآبادی، چ نهم، تهران: انتشارات میزان.
- منتسکیو، شارل دو (۱۳۹۶)، **روح القوانین**، ترجمه مهدی، علی اکبر، چ چهاردهم، تهران: انتشارات امیرکبیر.
- مهدوی، داور (۱۳۹۳)، **قلمرو کیفری در حقوق ایران (دادرسی عادلانه در رسیدگی‌های غیر قضایی)**، چ اول، تهران: نشر میزان.
- مین وُو یون (۱۳۹۰)، «درآمدی بر سیاست جنایی توتالیتیر: جرم و مجازات در کره شمالی»، ترجمه حسین غلامی، **فصلنامه مطالعات پیشگیری از جرم**، سال ششم، شماره نوزدهم، ص ۱۹۱-۲۱۸.
- نجفی ابرندآبادی، علی حسین (۱۳۹۹)، **بین‌المللی - اساسی شدن اصول حقوق کیفری در: دانشنامه سیاستگذاری حقوقی**، به کوشش لعیا جنیدی و امیرحسن نیازپور، چ اول، تهران: انتشارات میزان.
- نجفی ابرندآبادی، علی حسین و هاشم بیگی، حمید (۱۳۹۷)، **دانشنامه جرم‌شناسی**، چ پنجم، تهران: انتشارات گنج دانش.
- نجفی ابرندآبادی، علی حسین (۱۳۹۸)، **سیاست جنایی از مدل‌ها تا جنبش‌ها**، دیپاچه در: می ری دلماس - مارتی، نظام‌های بزرگ سیاست جنایی، چ چهارم، تهران: انتشارات میزان.
- نجفی ابرندآبادی، علی حسین (۱۳۹۲)، **درآمدی بر پژوهش در نظام عدالت کیفری: فرصت‌ها و چالش‌ها در: بایسته‌های پژوهش در نظام عدالت کیفری**، چ اول، تهران: انتشارات میزان.
- نجفی ابرندآبادی، علی حسین (۱۳۹۶)، **پیشگیری عادلانه از جرم در: علوم جنایی**، مجموعه مقالات در: تجلیل از استاد دکتر محمد آشوری، چ ششم، تهران: انتشارات سمت.

- نجفی ابرندآبادی، علی حسین (۱۳۹۴)، به سوی یک سیاست ملی پیشگیری از بزهکاری، دیپاچه در: دانشنامه پیشگیری از جرم آکسفورد، چ اول، تهران: انتشارات میزان.
- نجفی ابرندآبادی، علی حسین (۱۳۹۱)، درباره امنیت شناسی (از حق بر امنیت تا حق بر تأمین) دیپاچه در: مدیریت انسان مدار ریسک جرم، به کوشش سودابه رضوانی، چ اول، تهران: نشر میزان.
- نجفی ابرندآبادی، علی حسین (۱۳۹۵)، حقوق کیفری در آغاز هزاره سوم، دیپاچه در: مفاهیم بنیادین حقوق کیفری، تألیف فلچر، جورج پی، ترجمه سید مهدی سیدزاده ثانی، چ دوم، تهران: انتشارات دانشگاه علوم اسلامی رضوی.
- نجفی ابرندآبادی، علی حسین (۱۳۹۸)، تحولات جرم‌شناسی بزهکاری یقه سفیدها، دیپاچه در: بزهکاری یقه سرخ‌ها، به کوشش شهرداد دارابی، چ اول، تهران: نشر میزان.
- نجفی ابرندآبادی، علی حسین (۱۳۹۶)، سیاست جنایی، در: دانشنامه علوم جنایی اقتصادی، به کوشش امیرحسین نیازپور، چ اول، تهران: نشر میزان.
- نجفی ابرندآبادی، علی حسین (۱۳۹۵)، جرم‌شناسی حقوقی، در: دایره المعارف علوم جنایی، زیر نظر علی حسین نجفی ابرندآبادی، کتاب دوم، چ دوم، تهران: بنیاد حقوقی میزان.
- نجفی ابرندآبادی، علی حسین (۱۳۹۶)، جنایات بین‌المللی و جرم‌شناسی، دیپاچه در: آلت سمولرز و رولف هاومن، جرم‌شناسی فراملی؛ به سوی جرم‌شناسی جنایات بین‌المللی، به کوشش حمیدرضا نیکوکار، چ اول، تهران: نشر میزان.
- نجفی ابرندآبادی، علی حسین (۱۳۹۸)، علوم جنایی در رویارویی با رویدادهای سیاسی (درآمدی بر تحولات حقوق کیفری و جرم‌شناسی در پرتو انقلاب مارکسیستی - لنینیستی روسیه)، در: دایره المعارف علوم جنایی، زیر نظر علی حسین نجفی ابرندآبادی، کتاب چهارم، چ اول، تهران: بنیاد حقوقی میزان.
- نوبهار، رحیم (۱۳۹۶)، اصل کاربرد کمینه‌ی حقوق کیفری در: اصل حداقلی بودن حقوق جزا، به کوشش حسین غلامی، چ دوم، تهران: انتشارات میزان.
- نولته، ارنست (۱۳۹۸)، جنبش‌های فاشیستی (بحران نظام لیبرالی و تکامل فاشیسم)، ترجمه مهدی تدینی، چ سوم، تهران: انتشارات ققنوس.
- نیازپور، امیرحسین (۱۳۹۹)، کنشگران دولتی سیاست‌گذاری حقوقی در: دانشنامه سیاست‌گذاری حقوقی، به کوشش لعیا جنیدی و امیرحسین نیازپور، چ اول، تهران: انتشارات میزان.
- نیازپور، امیرحسین (۱۳۹۸)، آئین دادرسی کیفری اقتصادی، چ اول، تهران: نشر میزان.

Welsh, c. Bardon & Farrington p. David (2012), **The science & politics of crime prevention**: toward a new crime policy, the Oxford handbook of crime prevention.

Wvekens, Anne (2009), **The evolving story of crime prevention in France**, in crime prevention policies in comparative perspective
<http://.sputniknews.com>

روش استناد به این مقاله:

دارابی، شهرداد (۱۴۰۱)، «راهبرد ترکیبی در مدل‌های مردم‌سالار و اقتدارگرای فراگیر سیاست جنایی»، پژوهشنامه حقوق کیفری، دوره ۱۳، پیاپی ۲۵، ص ۵۳-۷۴. DOI:10.22124/jol.2021.19432.2125

Copyright:

Copyright for this article is retained by the author(s), with first publication rights granted to *Criminal Law Research*. This is an open-access article distributed under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution License (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided that the original work is properly cited.

